

lig fast, selv om man har den Tilfredsstillelse at kunne sige, at Ens personlige Anskuelse er i Overensstemmelse med dette Standpunkt. Det er denne Betragtning i Forbindelse med det Faktum, at Farvningsparagrafen ved denne Lovs 2den Behandling havde en saa stor Minoritet for sig, der har ført mig ind paa den nærliggende Tanke, at dette store Mindretal ved 3die Behandling her i Thinget eventuelt kunde blive et Flertal, og det saa meget mere, som vi jo gjentagende have hørt af den høitærede Indenrigsminister, at en Lov uden en Farvningsparagraf vilde være uantagelig, og for den høitærede Minister det Samme som ingen Lov. Denne Betragtning har som sagt — til Trods for, at jeg vedblivende helst ønsker, at vi ikke nedlægge noget som helst Forbud mod Kunstsmørrets Farvning — ført til, at jeg har ment at burde gjøre et Forsøg paa at fremkomme med et Grundlag, hvorpaa de modstridende Interesser kunde enes. Det, som i det Væsentligste, eller i alt Fald i væsentlig Grad, for Mange har været Anstødsstenen ved at gaa ind paa indstrænkende Bestemmelser med Hensyn til Farvning, tror jeg er dette, at den Redaktion, som Lovforslagets Farvningsparagraf havde, var i den Grad vag, i den Grad umulig som positivt Grundlag for en Domstols Retskendelse, at det efter mit Skjøn ikke vilde være forvarligt at vedtage en saadan Forbudsbestemmelse, naar den er knyttet til saa strenge Straffe, som Lovforslaget har knyttet den til, og paa den anden Side vilde det vistnok heller ikke nytte noget at vedtage en Farvningsbestemmelse, en Forbudsbestemmelse af den Art, naar den ikke er knyttet til strenge Straffe. Men, da det vistnok maa siges at være et Faktum, at disse to Omstændigheder ere til Stede, at Paragrafens Redaktion er holdt i for vage og svævende Udtryk, og at den paa den anden Side ikke vil faae nogen Betydning, naar der ikke var sat strenge Straffebestemmelser dertil, saa mener jeg, at vi som Lovgivende paa dette Punkt, skulde den store Del af Samfundet, dem, som i god Tro uden at vide det Mindste deraf, kunne komme til at forse sig mod en saadan Lovbestemmelse, at paavise, hvad de skulde vogte sig for, hvad det er, der er belagt med disse meget strenge Straffe, nemlig Berøvelse af den personlige Frihed, eller mindst Bødestraf paa indtil 4000 Kr. Det er dette, der har foranlediget, at jeg i Forening med det ærede Medlem, jeg nævned, har tilladt mig at foreslaae et Underændringsforslag, som paa den ene Side giver ganske nøiagtig det Samme, som Lovforslaget oprindeligt har forlangt, og ganske nøiagtig det Samme, endog saa ordret

det Samme, som Mindretallet i Udvalget har foreslaaet som dets Standpunkt, kun med den Tilføielse, at Indenrigsministeren kundgjør, hvilken Farve der til enhver Tid er Meierismørrets almindelige Handelsfarve. Dermed er selvfølgelig ment, at Indenrigsministeren skulde have ikke alene Ret, men tillige Forpligtelse til til enhver Tid at angive ved en Normalfarve, hvilken Farve det er, Loven har ment, at Kunstsmørret ikke var berettiget til at benytte. At vi benytte Ordene „til enhver Tid“, det er, som ærede Medlemmer vistnok ville forstaa uden nogen Forklaring, foranlediget derved, at vi Alle vide, at de Krav, der fra Konsumenternes Side stilles til Smørrets Farve, ikke ere saa absolut exakte, men at de undertiden forandres, ja, undertiden endog forandres med ganske korte Mellemrum. Derfor har jeg ment, at det vilde være hensigtsmæssigt, at Ministeren havde det i sin Magt, saa snart han dertil fandt Anledning, at kundgjøre, at den Normalfarve, som hidtil har været den, Domstolene havde at rette sig efter ved Bedømmelsen af, hvorvidt Loven overtrædes i Henseende til nærværende Paragraf, vilde være at kassere, og en ny Normalfarve, som staar Udlandets Krav nærmere, efter et nærmere bestemt Tidspunkt vil være at betragte som traadt i Kraft. Jeg kan saaledes ikke skjønne, at man, forsaavidt man vil ind paa at træffe Bestemmelser om Farvespørgsmaalet, kan have synderligt at indvende imod de af os foreslaaede Bestemmelser, og jeg kan næppe tænke mig, at den høitærede Indenrigsminister skulde ville modsætte sig den Tilføielse, som Paragrafen har faaet. Den er som sagt — jeg skal tillade mig at gjentage det — om end ikke nøiagtig i sin Ordlyd — det oprindelige Forslag er jo blevet forandret ved det store Endringsforslag — saa dog ifølge sit Indhold aldeles nøiagtig svarende til det Krav, som den høitærede Indenrigsminister i det oprindelige Lovforslag stillede. Jeg skal derfor anbefale det høie Thing at vedtage det af os stillede Underændringsforslag.

Sagt: Da alle Naturismørrets Benner synes at være enige om, at den vigtigste Bestemmelse til at værne Naturismørret mod Forfalskning, Blanding eller overhovedet bedragerisk Forvejling med Margarine, er et Forbud mod en Farvning af Margarinen, hvorved det nærmere sig Naturismørret i Udseende, saa beklager jeg meget, at Farvningsparagrafen ved anden Behandling blev udstemt, og da den væsentligste Indvending, som i alt Fald fra den ærede Ordfører for Flertallet blev fremsat imod Farvningsparagrafen,